

Washington Waltz

DIPLOMATIC PEOPLE AND POLICIES

By

HELEN LOMBARD

Helen Lombard (Helen Cassin Carusi Lombard) was in de jaren '30 en het begin van de jaren '40 als echtgenote van een Franse diplomaat zeer goed ingevoerd in het leven van de internationale kringen van het wereldje van de ambassadeurs in Washington. Zij schreef er een boek over, dat heel zuiver de internationale ontwikkelingen van vlak voor de Tweede Wereldoorlog volgt, maar ook de nodige anekdotes bevat over dat wonderlijke leventje in de hogere kringen van de hoofdstad van de Verenigde Staten. Ernst en vermakelijke incidenten wisselen zich af in Helen Lombards weergave de gang van zaken en het protocol in de besloten kringen van de internationale diplomatie. Natuurlijk neemt zij waar hoe de vertegenwoordigers van de Sovjet-Unie zich in de kapitalistische VS moeizaam een weg zoeken voor internationale erkenning van het "arbeiders- en boerenparadijs" van Stalin en daar speelt ook de muziek een rol bij...Helen Lombard merkt op, dat...

...onder al die vertegenwoordigingen de Sovjetdiplomaten zich het meest onberispelijk gekleed tonen. Na de revolutie, toen voldoende landen Sovjet-Unie hadden erkend, zodat diplomatieke vertegenwoordiging nodig werd, volgden heel wat discussies over de vraag wat nu het "Ceremoniële Kostuum" voor de Sovjetdiplomaten zou moeten zijn.

Tsjitserin, de eerste Minister van Buitenlandse Zaken na de revolutie, schakelde kunstenaars in, die gewoonlijk de kostuums voor het Russische ballet ontwierpen; zij creëerden een prachtig boerenkostuum, met laarzen en een huzarenhoofddekseel. Na één blik op de tekening verwierpen de toekomstige diplomaten van U.S.S.R. het ontwerp en dat bleven zij doen. Zelfs bedreiging met executie kon hen er niet toe brengen het risico te lopen zich belachelijk te maken. Besloten werd, dat de Sovjetdiplomaten de formele Engelse avondkleren *en poste* in het buitenland zouden dragen en dat deze bij Poole¹, de hofkleermaker in Londen, dienden te worden gemaakt.

Zijne Excellentie zou ook de gelegenheid hebben om zijn fraaie jacquet te dragen bij concerten van het Washingtonse symfonieorkest, op voorwaarde dat er geen muziek van een Witte² componist zou worden gespeeld. Toen hem gevraagd werd, zoals andere diplomaten in Washington, een seizoenreservering te regelen, was zijn antwoord: "Dat zal ik doen, op voorwaarde dat verwacht wordt dat ik niet aanwezig zal zijn of te betalen voor uitvoeringen van muziek van Antibolsjewistische componisten". De muziek van Rachmaninov, Strawinski of Skrjabin zijn niet bestemd voor de rode oren van de Sovjetgezant.

¹ Henry Poole, een van de meest prestigieuze kleermakers van Londen, gevestigd in de beroemde Savil Row Niet ver van Picadilly Circus (Noot van vertaler)

² De "Witten" waren anticommunistische militairen uit de voormalige tsaristische legers, die tijdens de burgeroorlog, na de revolutie van 1917 de bolsjewieken bevochten. De "Witten" werden gesteund door o.a. Britten en Amerikanen. Uiteindelijk grepen de bolsjewieken onder leiding van Lenin de macht. (Noot van vertaler, Hans Knap)

Washington Waltz

DIPLOMATIC PEOPLE AND POLICIES

By

HELEN LOMBARD

Page 77

Soviet diplomats are among the most faultlessly garbed of any service. After the revolution, when enough countries had recognized the Soviet to make a diplomatic service necessary, there was a great deal of discussion as to what would be "Full Dress" for Soviet envoys. Chicherin, first Foreign Minister of the Revolution, called in artists who used to design costumes for the Russian ballet and had them create a glorified peasant costume, boots, shako and all.

After one look at the sketch, the future diplomats of the U.S.S.R. balked and went on balking. Not even the threat of execution could prevail upon them to run the risk of making themselves ridiculous. It was decided that Soviet diplomats would wear formal evening clothes en paste abroad and that they must be made at Poole's, the court tailor in London.

H. E. would still have occasion to wear his beautiful tails at the performances of the Washington symphony, provided he could be certain that no music by a White composer would be played.

When asked to subscribe to a season box, as were the other envoys in Washington, he answered: "I will, provided that I am not expected to be present or to pay for any performance at which the music of an Anti-Bolshevik composer is played." The notes of Rachmaninoff, Stravinsky or Scriabin are not for the red ears of the Soviet envoy.